

АНА РИСТОВИЋ

СВОЈЕГЛАВО НИШТА, ПА БЕЗГЛАВО СВЕ

* * *

Ово је њросѝор
 чежње
 између исѝруженоѝ длана једне
 монѝолоидне девојчице
 и измакнуѝе руке њене
 јарконаѝминкане осѝареле мајке
 исѝрѝаних обрва коралних усана
 веѝѝачких ѝреѝавица сѝиснуѝоѝ ѝрла
 намрѝођеноѝ чела већ у ѝодне
 док кређу се улицом и ѝеѝа се
 за ѝрсѝима сѝоро ѝаѝиѝа
 Шѝо су ближе друѝим људима
 ѝо је корак између њих дужи
 сѝруд у мору ѝуѝње
 и ѝросѝор чежње ѝири се
 ѝуѝо сечиво које дуѝо
 ѝродире
 Али осмех на лицу ѝе кђери ничије
 ничим изазван ѝакав је
 да је и оѝаѝ и мајка и родбина
 улици целој
 уснулој, ѝлувој и у ѝрену
 обасјаној

* * *

Кроз њу најуцијену кућу
вештар свира као кроз чежрићалку
Миса солемнис за бубе, њауке и њравке
Из ње још само ноћ износи
сваки накриви сунчев зрак док
облаци њадају сџрмо, ненајављено и
нагло на њен њраџ

У њој најуцијеној кући
ни њамћења ни њогледа ни сџида
више ничеџа осим осам линија
на зиду
на различитим висинама
са ценџименџрима
и именима

Никола Зорица Сџанко Ивана
Сџанко Ивана Зорица Никола

Неко из ње најуцијене куће
нагло је њорасџао за само један дан
а смањо се џићурио
зџурио њод њравку најмању џорку
док чинило му се да ће џа убрзо
разносџи колонија мрава
њо овој земљи којом одувек и заувек
миле и милеће њужеви док од својих кућица
не расџају се

* * *

Данас су баџ нежне њаџуче оноџ сџарца
који свакодневно седи на клуџи у баџици њред кућом,
њод њролеџњим сунцем њовијен,
бео,
свеџао
и неџомичан
као антиџички киџ док зури некуда

још даље у иразнину
из прежвакане пуноће загледан.

Пајуче кариране шуњалице-скривалице
које се пре него шћио крену најпраг
у хлад
у мрак собе
најуне

лаицицама муцкаили, комадићима праве,
йонеком бубицом, семенкама

и коначним,

йошћуним бексћвом.

* * *

Прохладно подне сади ите у једно месћо као ирн
који се нада да из њега може израсћи
и дугоирајна пузавица
и једнодневна ружа.
Знац да не можец бићи и једно и друго
и да се никуда још дуго макнући нећец.
Али заћо, све до касно у ноћ
йрелациц ирсћима
йолако, йажљиво и нежно
йреко исподвлачене реченице у некој йозајмљеној књизи
као да йрелациц йреко нечијих вена
и осећац
како у тој благокривудавој линији
йулсира крв.

* * *

Чисћије,
меканије,
ицице

од свако̄
чис̄о̄,
мекано̄,
ӣихо̄
било че̄а.

Само дӯа ӯорно ц̄крӣи
ӣод ђоновима. Пос̄о̄ји сун̄ра,
вера у невидљиво, ӣа на̄ли сумрак
у збијеним ва̄онима за које
не зна се куда иду.

И ӣо своје̄лаво Нӣӣа
које нас цело̄ живо̄ӣа ӣра̄ӣи
у намери да ӣос̄ӣане
без̄лаво Све.